

Wanna pätšiwadder.

Kellel ei peaks se aunimme „pätšiwadder“ ehk karro mitte tuttau ollema? Paljo innimesi on kül tedda ommas wangi põlweš näinud, wáhhe agga neid, keš tedda ommas táies priuses, metsas on näinud ja weel wáhem on neid, keš temmaga rind rinna ja hammas hamba wasto tuttauaks on sanud. Ka isšennešest ei wõi ma sellepolest suremat kita, kui ma ka ommas nores põlweš, pari korda, tedda jahtimes ollen fainud, agga ilmaški sedda au olnud, temmaga kokko sada; üksainoke kord, se olli Wennemaal úhhes kúllaš, miš sure metsa áres seisš, páfšš úks tantšokarro lahti ja jookššš fõige abhilatega metsa, nenda paljo ollen ma úht wallališt pätši näinud; temma perremees ja mitto teiša jookššid kül takka járrele, agga kátte ei olle nad tedda mitte ennam sanud. Sellepárrast ei tahha ma šin mitte isšš omma

teadusest, waid sest, miš úks šõbber, keš kui párris kút mitto aastad süggawas Wennemaal on ellanud ja nendega seal mõnnel wišil tuttauust teinud, kõnnelda.

Temma útleb, et se koggoni wõimata on úht metskarro ommas táies ollemises tundma õppida; temma kardab kangešte innimesi ja hoiab, kui nálg tedda lubbab, ennast ikka süggawa metsades pelguš, ka peab temma, kuida sealadsed rahwas útlewad, kangešte innimešte šilme kartma, sellepárrast tal šiš ikka se eššimene tõd on, kui ta úhhe innimese kátte saab, kõhhe temma peanahka úlle šilme tõmbab.

Úks süggise, nende parimise aegas, náhhakse neid šelššikaupa koos ollewad, muido kõnnib pappapátšš ikka úksšš ja widab omma aega nenda kuidaš juhtub; kangešte peab temma armaštama, šuri kirowa unnikuse talluda ja nenda omma jõudo paenutada, ka suurt rõmo peab se tale teggema, kui ta kuškilt máeotšast kirowa wõib mahha weretada ja kui šiš juhtub, et úks kirowi tee peal teišš, ehk weel suuremat liggi wõttab, šiš peab ta seal jures